

Посред трупове братски, през дим тжмосин,
сякаш жертва на огнена клада,
Делеклюз се изправя велик и самин
над обляната в кржв барикада.

Среброкос, величав, цял обгжрнат в лжчи,
той изправя челото си гневно,
той се взира напред и настржхнал мжлчи,
като някоя статуя древна.

А куршумите шепнат му припев зловещ,
озарява го блесжкжт ален
и Париж го прегржща чрез всеки гжрмеж
и целува го с привет прощален. . .

И след миг само, той, все тжй хладен и горд,
грохва мжртав при своите братя
и душата му трепва кат сетен акорд
от великия химн на борбата.

